

[Haugberg.]

2den Klasse eller Ret til at undervise Børn i indtil 11 Aars Alderen, naar Embedet ved Ledighed besættes med en eksamineret Lærerinde, er praktisk forsvarlig, men jeg vil dog spørge, om det ikke vilde være rigtigt, naar man ansatte en saadan Forskolelærerinde, da at bestemme, at hun skal have samme Løn, som den eksaminerede Lærerinde skal have, naar hun ved Ledighed overtager Embedet. Ellers kommer man ud for det Forhold, at det samme Arbejde skal gøres til forskellig Betaling, og det tror jeg dog af flere Grunde vilde være uheldigt.

De Bestemmelser, der gaar ud paa, at man saa godt som overalt skal bruge eksaminerede Lærerkrafter, hilser vi ogsaa med Glæde.

§§ 29 og 42 handler om Ordensreglementer paa Skolerne. Det forekommer mig, at disse Paragraffer er formet saaledes, at man, hvis man vil, kan undgaa saadanne Ordensreglementer. Jeg vil henstille, at man finder en Form, der sikrer, at enhver Skole faar og har et Ordensreglement. Det vilde være utænkeligt, at en Skole kunde bestaa uden et saadant.

Afsnit III handler om Folkeskolen i København, §§ 30—43. For København har der altid været særlige Bestemmelser. De er ogsaa opretholdt i Lovforslaget, kun supplerede med de Tilføjelser, der er Konsekvenser af Lovforslaget i Almindelighed. § 43 danner et Afsnit for sig selv. Det gaar ud paa at give de Købstæder, som ønsker det, Lov til fremdeles, hvis de har indført den københavnske Skoleordning, at fortsætte med den, altsaa med 5-aarig Grundskole og dertil knyttet Eksamens- eller Ikke-Eksamensklasser og Kursus.

Det 5te og sidste Afsnit har til Overskrift: Fælles Bestemmelser. Her tales der først om Undervisningspligten. Den indtræder for de Børn, der ved Skoleaarets Begyndelse er fyldt 7 Aar eller fylder 7 Aar i det følgende Halvaar. Undervisningspligten ophører ved Udgangen af et Skoleaar for de Børn, der inden Skoleaarets Afslutning er fyldt 14 Aar eller fylder 14 Aar i det følgende Halvaar. Man kan altsaa komme ud for, at man skal udskrive Børn i 13½ Aars Alderen. Naar man tænker paa den meget uheldige Ungdomsarbejdsløshed og paa den Betydning, et halvt Aars Undervisning i den Tid af Barnets Liv, der her er Tale om, vilde have, vil det være i høj Grad ønskeligt, om Undervisningsministeren vil gaa med til, at Undervisningspligten aldrig ophører før det fyldte 14de Aar. Jeg henstiller, at dette

Spørgsmaal bliver taget op til Overvejelse. Bestemmelsen om, at Børn ude over den undervisningspligtige Alder, der har meldt sig til Undervisning i Fortsættelses- eller Mellemskole, ikke kan udskrives uden med Skolekommissionens og for Københavns Vedkommende Forældreraadets Tilladelse, finder vi baade paakrævet og nødvendig for en støt Udvikling af den Ungdomsundervisning, som Forslaget aabner Adgang til.

Den Sammenarbejdning af det danske og svenske System paa Forsømmelsesvæsenets Omraade, der er gjort i Forslaget, finder vi afgjort bedre end den nuværende Ordning, og det er min Tro, at de stedlige Myndigheders Forhandling med Forældrene angaaende deres Børns Forsømmelser vil føre til gode Resultater og fjerne mange af de Misforstaaelser, der ofte har vist sig under den nuværende Ordning.

I Afsnittet med Fællesbestemmelser er der særlig tre Paragraffer, der handler om Religionsundervisning, §§ 53, 54 og 55, og om disse skal jeg sige et Par Ord. Vi er ikke Modstandere af Religionsundervisning i den Forstand, at vi vil forhindre dem, der ønsker en saadan Undervisning, i at faa den; paa den anden Side er vi heller ikke Tilhængere af en saadan Undervisning i den Forstand, at vi vil tvinge dem, der ikke ønsker denne Undervisning, til at modtage en saadan. §§ 53 og 54 finder jeg rigtige og rimelige. Efter § 53 kan Forældre skriftligt over for Skolekommissionen — i København Skoledirektionen — erklære, at de ønsker deres Børn fritaget for Religionsundervisning, og saa skal saadan Fritagelse gives. I § 54 gives der Lærerne Ret til at forlange sig fritaget for at undervise i Religion, naar de herom indsender motiveret Andragende. At Læreren i et saadant Tilfælde selv maa bestride en Del af Udgiften, kan der begribeligvis ikke indvendes noget imod. I § 55 staar der, at Skolekommissionen — i København Forældreraadet —, hvis det vedtages enstemmigt, kan forlange, at Religionsundervisningen skal fratages en Lærer. Ministeren siger herom, at det er en logisk Konsekvens af de to foregaaende Paragraffer, og heri har han tilsyneladende ganske Ret. Men da Erfaringen viser, at de Forhold, det her drejer sig om, er meget ømfindtlige, vil det maaske være Overvejelse værd at se lidt nærmere paa dem. Det har vist sig, at man i Lærerkredse føler sig utryg ved Paragraffen. Man frygter, at den kan give Anledning til uovervejede Handlinger mod Lærerne fra de stedlige Myndigheders Side, og helt ubegrundet kan man vel ikke sige, at en saadan Frygt er.